

Arribà al món enmig de la floresta, en una d'aquelles cambres del bosc petites i amagades, que aparentment estan obertes per totes bandes, però que estan protegides també per totes bandes.

No hi havia pas gaire espai, tot just n'hi havia prou per a ell i la mare.

Era aquí, tentinejava ostensiblement sobre les potes primes, mirava llosc amb els ulls enterbolits, que no veien res, el cap li penjava, tremolava molt i estava encara ben estabornit.

—Quina criatura tan preciosa! —exclamà la garsa.

Hi havia arribat volant, atreta pel panteix rogallós desfermat pels dolors de part de la mare. Ara la garsa s'estava sobre una branca propera.

—Quina criatura tan preciosa! —exclamà. No rebé resposta i continuà, insistent—: És sorprenent que ja pugui posar-se dreta i caminar! Molt interessant! Encara no ho havia vist mai de la vida. Bé, la veritat és que sóc molt jove, només fa un any que sóc al món, com potser ja sabeu. Però em sembla meravellós. Una criatura... que acaba d'arribar ara mateix al món i ja es pot posar dreta sobre les potes. Ho trobo distingit. De fet, trobo que, entre vosaltres els cabirols, tot és molt distingit. ¿I ja sap córrer?...

—I tant —li respongué la mare, fluixet—. Però m'haureu de disculpar que ara no estigui en condicions de mantenir una conversa. Tinc tanta feina a fer... A més, encara estic una mica tova.

—No voldria pas destorbar-vos —va dir la garsa—. Jo tampoc no tinc gaire temps. Però una cosa així no es veu pas cada dia. I ara! Tot això ens resulta tan complicat i tan cansat! Les criatures no són capaces de bellugar-se quan surten de l'ou, s'estan al niu, desvalgudes, i demanen tanta cura, tanta cura, us ho puc ben dir, com no us podeu pas ni imaginar. Quina feinada donar-los menjar, quina por vigilar-les! Si us plau! Penseu-ho bé: és molt fatigant anar a buscar menjar per a les criatures i al mateix temps vigilar que no els passi res; no es poden pas valer per elles mateixes, si no hi som al costat. ¿Oi que tinc raó? I el que arriben a trigar fins que són capaces de moure's! Mira que els cal temps, ¿oi?, fins que els creixen les plomes i tenen un aspecte presentable!

—Perdoneu —respongué la mare—, no us he pas escoltat.

La garsa se'n va anar volant.

«Ximpleta —pensava—, distingida però ximpleta.»

La mare amb prou feines se'n va adonar. Va continuar netejant afanyadament el nounat. El rentava amb la llengua i en això hi cabia tot: la neteja corporal, el massatge que l'escalfava i les carícies amoroses.

El petit trontollava una mica. Sota les llepades i les empentes que el tocaven suaument per totes bandes, es va arronsar una mica i s'estava quiet. El pelatge rogenic, encara un xic esborrifat, tenia petites taques blanques, i el rostre infantil, atordit, guardava encara una expressió de son profunda.

Tot al voltant creixien avellaners, sanguinyols, aranyoners i saücs. Uns alts aurons, faigs i roures creaven un sostre verd sobre l'espessor del bosc, i del terra dens i fosc brostaven falgues, veces boscanes i sàlvia. Arran de terra, s'arronsaven les fulles de les violetes, que ja havien florit, i de les maduixes, que tot just

començaven a florir. A través del fullatge dens, la llum del sol primerenc penetrava com un filat d'or. Tot el bosc ressonava de veus variades, que el travessaven com una excitació joiosa. L'oriol refileva incansable, els coloms parrupaven sense parar, les merles xiulaven, els pinsans cantaven, les mallerengues xerrotejaven. Entremig sonava, estripat, el crit dels gaigs; reia el xac-xac-xac de les garses; intervenia, metàl·lic, el cloquejar explosiu dels faisans. De vegades, l'exultació clara i curta d'un picot superava totes les veus. El crit dels esparvers retentia distint i apressant per damunt de les capçades, i el cor ronc de les cornelles es feia sentir, continu.

El menut no entenia cap dels múltiples cants, crits i converses. Encara no hi parava atenció. Tampoc no s'adonava de cap ni una de les moltes flaires que el bosc exhalava. Només sentia el suau cruixit que li recorria el pelatge mentre el rentaven, l'escalaven i el petonejaven, i només percebia l'olor del cos proper de la mare. Es replegà en el caliu d'aquella proximitat acollidora; buscà, afamat, amunt i avall, i trobà la font de la vida.

Mentre xuclava, la mare continuava acariciant el petit.

—Bambi —xiuxiuejà.

A cada moment aixecava el cap, movia les orelles i ensumava el vent.

Llavors tornava a besar la criatura, tranquil·la i feliç.

—Bambi —repetia—, el meu petit Bambi.